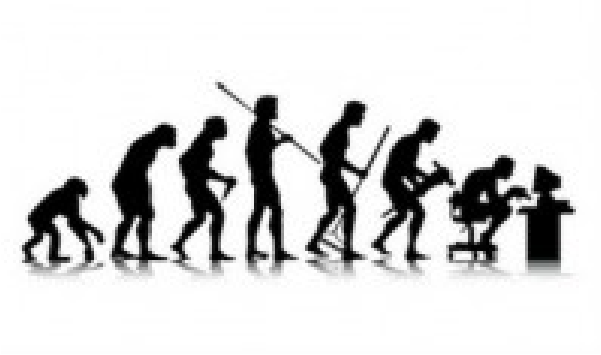

Άκουσα κάτι νόστιμο: το μεγαλύτερο λάθος του είδους μας ήταν ότι αποφάσισε να κατέβει από τα δέντρα. Και τώρα, ιδού το αποτέλεσμα.

Εν μέρει έχει δίκιο ο ποιητής. Τι θες να μπαίνεις σε περιπέτειες, κάτσε στο κλαδί σου, τρώγε τη μπανάνα σου, μάσα τα φιστίκια σου, πήδα, παίξε, κοιμήσου. Και κρύψου. Προ παντός κρύψου όταν εμφανιστεί ο κίνδυνος. Σ' έφαγε όμως η περιέργεια: Να δω τι θα γίνει αν κατέβω απ' το δέντρο, τι θα συμβεί αν σταματήσω να περπατώ στα τέσσερα, τι μπορώ να κάνω με τα μπροστινά μου πόδια, τι θα αλλάξει αν σταθώ στα δυο πισινά μου. Κάπως έτσι άρχισαν όλα, έτσι δεν είναι;

Η όρθια στάση *έκανε τον άνθρωπο*. Είχε τα ρίσκα της, δε λέω. Αλλά μάλλον άξιζε τον κόπο. Αν βάλεις στο δεξί χέρι όλα τα δεινά, όλο τον ζόφο που σώρευσε ο ανθρώπινος πολιτισμός στο πέρασμά του και στ' αριστερό όλα όσα μεγαλειώδη έχει πετύχει σε μαγικές εικόνες, απίστευτα τεχνολογικά επιτεύγματα, θεσπέσια αρχιτεκτονήματα, υπέροχα γλυπτά, νότες, σκέψεις, ιδέες, θεωρίες, λύσεις που κάνουν τη ζωή ευκολότερη, να 'σαι σίγουρος, το αριστερό σου χέρι θα λυγίσει απ' το βάρος. Το ισοζύγιο καταστροφής- δημιουργίας βγάζει συντριπτικό πλεόνασμα υπέρ της δεύτερης. Αν και εκ φύσεως απαισιόδοξος, δεν μπορώ να αφαιρέσω ούτε γραμμάριο από τον στόμφο που μπορεί να έχει η διαπίστωση: *ό,τι πετυχαίνει ο άνθρωπος, το πετυχαίνει όρθιος. Όχι σκυφτός, ούτε πολύ περισσότερο γονατιστός ή έρπων*.

****

Από την περασμένη Παρασκευή βλέπω ανθρώπους σκυφτούς μπροστά στις οθόνες των ΑΤΜ. Ουρές από σκυφτούς ανθρώπους που αγωνιούν να φτάσουν στα πλήκτρα του μηχανήματος που ξερνάει ευρώ, πριν αυτό στερέψει (*σ.σ. μεταξύ μας, ήμουν κι εγώ σε κάποιες απ' αυτές τις θλιβερές ουρές*). Κι από τη Δευτέρα η κύρτωση του αυχένα και της πλάτης σαν να αυξήθηκε, κι ας λιγόστεψαν τα χαρτονομίσματα που μπορούν να αποσπάσουν απ' το μηχάνημα. Ίσως δεν ξέρουν, τουλάχιστον όχι όλοι, ότι κάθε ημερήσια επίσκεψή τους

στο ΑΤΜ μετριέται live στις τερματικές οθόνες της ΕΚΤ, στη Φρανκφούρτη. Κάθε ανάληψη του πολυπόθητου πενηντάρικου καταγράφεται σαν μια μικρή κατάθεση της ψυχής τους. Οι άρχοντες του ευρώ μετρούν όλες αυτές τις μικρές καταθέσεις σαν προκαταβολή της μεγάλης, ολόσωμης και ολόψυχης κατάθεσης που θέλουν να εξασφαλίσουν στην Κυριακή της κάλπης. Θέλουν ένα λιπόψυχο, ηττημένο, ταπεινωμένο, φοβισμένο, αγωνιώδες, ένα σκυμμένο, ει δυνατόν και έρπον «ναι» από τα εκατομμύρια των Ελλήνων ψηφοφόρων. Γι' αυτό και έχουν φορτώσει στην πλάτη του καθενός ένα χρέος 40.000 ευρώ. Να 'χουν να πορεύονται σκυφτοί, στα τέσσερα, έρπην. Χέστηκαν αν αυτό το χρέος θα πληρωθεί ποτέ- το ξέρουν ότι δεν πρόκειται αυτό να συμβεί-. Αρκεί να το 'χει στην πλάτη του κάθε υποζύγιο εφ' όρου ζωής (*κάπως έτσι υπολογίζουν τη «βιωσιμότητα» του χρέους: τη μετρούν με κριτήριο την ανοχή μας*).

Μ' αυτό το φόρτωμα στην πλάτη, με τις τράπεζες κλειστές, με τον ΣΕΒ, τη ΓΣΕΕ, τον αρχιεπίσκοπο, τον Άνθιμο, τον επίτιμο, την ΕΣΕΕ, τον Σαμαρά, τον Βενιζέλο, τη Φώφη, τον Σταύρο, τον Ρουβά, τις εργοδοτικές ενώσεις, τους καθωσπρέπει οικονομολόγους, τους τραπεζίτες, τα ΜΜΕ της διαπλοκής, το λόμπι του ευρώ, τους αρχιτέκτονες της ελληνικής χρεοκοπίας, τον Ραχόι, τον Γιούνκερ, τον Σουλτς, τη Μούσχουρη, τον Ράμφο, τον Ψινάκη, όλους τους αστέρες του καθεστωτικού μπλοκ να κραυγάζουν υστερικά «ΝΑΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ! Ναι σε όλα, ναι σε ό,τι νάναι», πώς θα τα καταφέρεις εσύ να φτάσεις όρθιος και ευθυτενής στην κάλπη; Πώς να αντέξεις να διασώσεις όλα τα «όχι» σου, όλα τα «όχι» που 'χεις μαζεμένα από τότε που στάθηκες όρθιος, βρέφος ενός έτους;

Δεν υπάρχει άλλος τρόπος, παρά μόνο να σταθείς όρθιος, ενάντια στο ρεύμα. Σκέψου λίγο: *αυτό που έχεις στην πλάτη σου δεν είναι δικό σου φορτίο. Είναι φορτίο άλλων*. Όλων αυτών που συνωθούνται στον κλαυσίγελω του «ναι», στην ιλαροτραγωδία του «μένουμε Ευρώπη». Αυτών που έκαναν πάρτι με τη φούσκα της ευημερίας. Αυτών που έκαναν πάλι πάρτι με τη φούσκα του ευρώ. Των ίδιων που κάνουν για πολλοστή φορά πάρτι με την τσιχλόφουσκα της χρεοκοπίας. Μένουνε Ευρώπη. Εκ του ασφαλούς, βεβαίως. Γιατί έχουν φύγει από την Ελλάδα. Όχι ακριβώς οι ίδιοι. Αλλά τα 110 δισ. των καταθέσεων που έχουν φυγαδεύσει στο Λουξεμβούργο, στο Βερολίνο ή στο Παρίσι. Κι αυτά είναι μόνο αυτά που ξέρουμε, αυτά που παρακολουθεί εδώ και χρόνια ακόμη και ο Ντράγκιονline. Για τα άλλα, τα μαύρα κι άραχλα, δεν ξέρω, ρωτήστε τον Γιούνκερ, θα ξέρει καλύτερα.

Πέταξε, λοιπόν, το φορτίο απ' την πλάτη σου. Φόρτωσέ το στην πλάτη αυτών που τους ανήκει. Στους κατοίκους του «Μενουμευρωπιστάν», αυτής της άγνωστης χώρας που υπερασπίζεται- κατά πως λέει ο Σαμαράς- «σαράντα χρόνια κατακτήσεων». (*Οπ! Για στάκα! Ποιων κατακτήσεων; Αυτών που, κατά την τρόικα, καθιστούν την Ελλάδα failed state και*

κράτος ανεπίδεκτο μεταρρυθμίσεων; Μενουμευρωπίτες και μενουμευρωπίτισες! Ξεκαθαρίστε το αυτό, γιατί στην τρόικα δεν αρέσουν οι «κατακτήσεις». Ή η τελευταία 40ετία ήταν το επαίσχυντο άγος της μεταπολίτευσης, της πελατοκρατείας, της συντεχνιοκρατίας, του διεφθαρμένου κράτους και της κλεπτοκρατίας. Ή ήταν μια 40ετία ευρωγκλαμουριάς και ευρωκατακτήσεων. Τα δυο καλά δεν γίνονται). Εσύ, κάτοικε της No Man's Land, που ζεις στο υβρίδιο προτεκτοράτου των δανειστών, πολίτη της άλλης, της συντετριμμένης και ταπεινωμένης Ευρώπης, παρία της Γιουρολάνδης, πήγαινε στην κάλπη ανάλαφρος, χωρίς το φορτίο που σε γονάτιζε. Να θυμάσαι πάντα πως η όρθια στάση κάνει τον άνθρωπο. Μην το υπερβάλουμε, άλλωστε. Οι γονείς μας, οι παππούδες και οι προπαππούδες μας υπήρξαν διαδοχικά θύματα της ίδιας αλαζονικής Δύσης. Μόνο που δεν είχαν απέναντί τους ELA, capital controls και άδειαATM's, αλλά κανόνια, σφαίρες, ερπύστριες, ναπάλμ και πείνα. Αληθινή πείνα. Αλλά, στάθηκαν όρθιοι. Με τα μεγάλα «όχι» τους, τα «ναι μεν, αλλά…» τους, τις μεγάλες, αιματηρές τους απώλειες. Αλλά όρθιοι. Γιατί η όρθια στάση κάνει τον άνθρωπο.

Μάζεψε όλα τα «όχι» σου και στάσου όρθιος. Όχι στο ψέμα, όχι στην τρομοκρατία, όχι στον πανικό, όχι στη λιτότητα, όχι στην ευρωυστερία, όχι στην ευρωκρατία, όχι στην ευρωυποκρισία, όχι στις κότες, όχι στους ξενέρωτους, όχι στους χέστηδες, όχι στην εθελοδουλεία, όχι στις κωλοτούμπες (τις παρελθούσες και τις επερχόμενες), όχι στο παράνομο χρέος, όχι στην τοκογλυφία των δανειστών, όχι στους ραντιέρηδες, όχι στο ευρώ των τραπεζών, όχι στη χούντα της ΟΝΕ, όχι στην εξόντωση των ηλικιωμένων, όχι στον ευνουχισμό των ωρίμων, όχι στον εξανδραποδισμό των νέων, όχι στις ομιλούσες κεφαλές της διαπλοκής, όχι σε νέο μνημόνιο, όχι στην τρομοκρατία των εργοδοτών, όχι στον φασισμό των αγορών, όχι στην παράδοση της κρατικής κυριαρχίας, όχι στον εκβιασμό της λαϊκής κυριαρχίας, όλα τα όχι του κόσμου συμπυκνωμένα σε ένα και μόνο όρθιο «ΟΧΙ». (*Μ' αρέσει που το «όχι» της Κυριακής είναι τόσο πλουραλιστικό, ο καθένας θα εισφέρει τη δική του σύνθεση από «όχι». Είναι «όχι» πατριωτικό, αλλά είναι και διεθνιστικό, είναι ευρωσκεπτικιστικό, αλλά είναι και ευρωπαϊκό, είναι φιλοκυβερνητικό, αλλά είναι και αντικυβερνητικό, είναι «όχι» θυμωμένο, αλλά είναι και ψύχραιμο, είναι ρομαντικό, αλλά είναι και ρεαλιστικό, είναι και «όχι» αναδρομικό, όλα τα «όχι» που δεν εκστομίστηκαν από το 2010 και μετά από «ναιναίδες» και «νενέκους». Ενώ το «ναι» τους είναι απλώς ένα μονολιθικό, μονόχρωμο, δογματικό, λιπόψυχο «ναι», μια υπογραφή σε λευκή επιταγή με το πιστόλι στον κρόταφο*).

****

Οφείλουμε στους εαυτούς μας ένα όρθιο, καθαρό «όχι». Η όρθια στάση κάνει τον άνθρωπο.

Με την οσφυαλγία δεν ξέρω τι παίζει, αλλά θα τ’ αντέξουμε.

Πηγή: **ΚΙΜΠΙ**